

CHO CHÁU XIN 1 ĐÔ LA.

Nhà từ thiện người Mỹ Kenneth Behring đã từng nói: “Đừng bao giờ phán đoán bừa bãi về người khác!”

Vào những năm 1990 của thế kỷ 20, Behring đang đi ngang qua vùng Vịnh San Francisco thì bất ngờ phát hiện chiếc ví của mình bị mất. Người trợ lý

lo lắng nói: “Có lẽ nó đã bị mất khi đi bộ qua khu ổ chuột ở Berkeley vào buổi sáng. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Behring tỏ ra bất đắc dĩ nói: “Chúng ta chỉ có thể chờ người nhặt được ví liên lạc tới mà thôi.”

Hai giờ sau, người trợ lý thất vọng nói: “Mất rồi, đừng đợi nữa. Chúng ta không nên hy vọng vào những người ở khu ổ chuột”.

“Không, ta vẫn muốn chờ thêm một chút”. Behring bình tĩnh nói.

Người trợ lý cảm thấy rất khó hiểu, nói: “Trong ví có danh thiếp, người nhặt được nếu như muốn trả lại cho chúng ta thì họ chỉ cần mất vài phút gọi điện thoại. Nhưng chúng ta đã đợi cả buổi chiều, rõ ràng là họ không có ý định trả rồi.”

Behring vẫn kiên trì chờ đợi. Khi trời sắp tối, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Chính người nhặt ví đã gọi điện và yêu cầu họ đến nhận ví tại một địa điểm trên phố Kata.

Người trợ lý càu nhàu: “Đây lẽ nào là một cái bẫy? Chẳng lẽ họ bắt cóc tổng tiền?”

Behring không để ý đến lời nói của người trợ lý, lập tức lái ô tô đến khu phố Kata. Khi đến nơi hẹn, một cậu bé mặc quần áo rách rưới đi tới, trên tay cầm chiếc ví của Behring. Người trợ lý cầm chiếc ví, ông mở ra và đếm đếm, phát hiện thấy trong ví không thiếu một đồng tiền nào.

“Cháu có một thỉnh cầu.” Cậu bé nghèo nói. “Các ông có thể cho cháu một chút tiền không?”

Lúc này, người trợ lý cười ha hả: “Ta biết ngay...” Behring vội ngắt lời người trợ lý rồi mỉm cười hỏi cậu bé muốn bao nhiêu tiền.

+++....Cậu bé nghèo không suy nghĩ nhiều liền nói: “Chỉ cần một đô la là đủ. Cháu mất rất nhiều thời gian mới tìm được nơi có điện thoại công cộng, nhưng cháu không có tiền, vì vậy cháu phải mượn một đô la của người khác để gọi điện. Giờ cháu cần phải trả lại số tiền này cho người ta.”

Nhìn vào đôi mắt trong veo của cậu bé, người trợ lý cúi đầu xấu hổ. Behring hào hứng ôm cậu bé.

Ngay lập tức, Behring đã thay đổi kế hoạch từ thiện trước đó của mình. Thay vào đó, ông đầu tư vào việc xây dựng một số trường học ở Berkeley để trẻ em nghèo từ các khu ổ chuột dù không có tiền vẫn được đến trường.

Trong buổi lễ khai giảng, Behring nói: “Đừng phán đoán bừa bãi về người khác. Chúng ta cần cho mỗi người một cơ hội, chào đón một trái tim nhân hậu thuần khiết. Một trái tim như vậy đáng để chúng ta đầu tư.”

San San biên dịch